
Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 22/12/2020 a les 10:54

?Galdric Sala. El món cap per avall d'en Galdric

La paraula que designa el seu ofici podria ser ninotaire, però ell diu que la seva feina no és fer ninots. Tampoc no li convenç el terme acuditaire perquè ell va més enllà de les paraules. Inclús rebutja l'etiqueta d'humorista gràfic per ser massa pomposa. El Galdric no és ni més ni menys que dibuixant.

Un llapis i un foli li són suficients per captar personatges de tota mena. Noctàmbuls amb una copa de més, superherois al vol desorientats, lladres encorbatats a la fuga i cantants de rock amb una guitarra sota la llum de la lluna desfilen per les vinyetes d'aquest artista, conegut per firmar l'acudit diari al *Regió7*, que sempre desperta un somriure. Ell podria ser una de les seves caricatures, amb els cabells esbojarrats i els ulls fora d'òrbita a l'hora d'explicar una història, si no fos perquè a l'hora de dibuixar manté un posat seriós, amb la mirada lligada sobre el paper, els dits rascant-se els quatre pèls de la barba i el llapis traçant tot el que s'esdevé dins la seva

imaginació.

Aquesta és l'expressió que mostra avui mentre dibuixa amb l'esquena recolzada en el tronc d'un dels arbres del Bosquet de Sant Fruitós, el poble on va néixer i on ara viu amb la família. Mentre extreu el fum d'un cigarret, mou el llapis amunt i avall sobre el paper com si fos una vareta màgica amb la qual pot canviar el món. El dibuix és l'art amb què copsa allò que el sorprèn, l'emociona o l'indigna. Des dels primers esbossos de la infància, no ha deixat de dibuixar, ni tan sols en els moments que li tancaven la porta als morros dient que la seva obra no era prou vàlida. Durant molt temps, va tenir altres feines relacionades amb el món del disseny fins que es va armar de valor per dedicar-se per complet a l'art que estima. «L'ofici requereix d'una dedicació brutal i, a més, sents que vius en una corda fluixa. Si algun dia et deixen d'encarregar dibuixos et quedes al carrer. A partir d'aquí, t'has de preguntar si encara vols ser dibuixant. I la meua resposta és sí», ressalta.

Després de pronunciar aquesta frase, fa una pipada al cigar i deixa anar un núvol de fum que el fa viatjar en el temps, fins al bar del poble que regentava el seu avi. El nom era El cafè del Mig i els veïns del poble hi feien petar la xerrada mentre fumaven i jugaven a cartes. El Galdric se sentia com a casa en aquest local. Assegut en una de les taules, agafava el llapis i perdia el món de vista. Els móns que creava sobre el paper estaven influenciats pels còmics de *Mortadel·lo i Filemó*, *Tintín* o *Astèrix*, que es podien trobar a la biblioteca de casa seva, i també per revistes com *El Jueves*, *El Papus* o *La Codorniz*, que li van obrir la porta a l'humor. El seu camí va ser autodidacte, treballant de valent i copiant els bons. El resultat és una obra extensa, que engloba des d'acudits gràfics al diari comarcal fins a contes il·lustrats com ara *On són les nostres abraçades?*, un treball elaborat conjuntament amb Vanessa Buenache i Gemma Sanllehí per explicar la covid als infants.

El conjunt del seu treball gràfic el guarda el seu pare com si fos un tresor. «Ell és el meu arxiver - explica en Galdric - perquè soc un desordenat i ho perdo tot». I potser és en aquesta manera de ser caòtica on rau la seva màgia a l'hora de dibuixar un món on tot està de cap per avall, un univers on els polítics volen, els monstres tenen bon cor i els sants participen en la vida quotidiana. «Al final, l'humor és una eina molt potent, capaç d'oferir noves perspectives, canviar estats d'ànim i inclús serveix per pair els mals tràngols. L'humor és el meu company de vida, el que m'ha ajudat a canalitzar emocions, a tirar endavant», conclou. Tot seguit, es dirigeix cap a casa seva i, a mesura que s'allunya, els núvols sembla que dibuixin sobre el cel d'un blau diàfan la paraula ?continuarà...!.